

NO EXIT!

pies| scurt| de Florentin Smarandache

Personaje:

ALPINISTUL 1 (NEA JEAN): întreprinz|tor, matur;
ALPINISTUL 2 (COJAN): ezitant, copilandru;
MEGAFONUL: oficial;
POLIÚISTUL.

Scena 1

Decor:

O pr|pastie abrupt|, mun|i strica|i, ple|uvi în jur.
Întuneric - care s| dea senza|ia unei gropi. Doi Alpini|ti
echipa|i cu rucsacuri, centuri, c||ti pe cap, corzi, pitoane.

MEGAFONUL: Aten|une! Aten|une! Nimeni s| nu p|r|seasc|
regiunea! Aten|une! Aten|une! Nimeni s| nu p|r|seasc|
regiunea!

ALPINISTUL 1: Hai, repede. Timpul senin ne permite s|
escalad|m Stânc| Neagr|. Am preg|tit rucsacul |i
frânhia de sus|inere.

ALPINISTUL 2: Mi-e fric|. Dac| se pr|bu|e|te? |i, pe urm|,
poate c| nu exist| nici o stânc| real|, ne-au creat-o nou| în
imagina|ie.

ALPINISTUL 1: Încerc|m, pricepi? Trebuie s| încerc|m. Altfel
or s| ne îngroape de vii. Bolovanii se pr|v|lesc de pe munte.
(Huru|t de pietre rostogolite.) Auzi? Iar a început c|derea.

ALPINISTUL 2: |i cum vrei s| ne c||r|m, *printre*?

ALPINISTUL 1: Ne strecur|m noi...

ALPINISTUL 2: (Se'nchin|) Doamne-ajut|!

ALPINISTUL 1: St|team nop|ile, somnambul, s| mig|lesc planul pâ|
în ultimul detaliu. N'am uitat nimic. Încal|te în bocancii cu
|an|uri, caneluri, potcoave s| n'aluneci.

MEGAFONUL: Aten|une! Aten|une! Nu p|r|si|i regiunea! Un
comunicat important va fi transmis...

ALPINISTUL 1: Nu mai tace, dracu, odata!

ALPINISTUL 2: Sst, ca te-aude. Nu |tii c| s'au r|spândit peste
tot?!

ALPINISTUL 1: Se bag| în sufletul oamenilor.

ALPINISTUL 2: Dac| intri în gura lor, nu mai scapi cu una cu
dou|.

ALPINISTUL 1: Pune-|i hanoracul. Sus, pe creast|, o s| te ia cu
frig. Am cump|rat de la cabanier un cioc|nel de b|tut
pitoane.

MEGAFONUL: Aten|une! Aten|une! Indivizi suspec|i au p|truns

ast-noapte în Valea Fericirii tulburând liniștea locuitorilor. Nu-i lăsați să scape. Constituie un mare pericol public.

ALPINISTUL 2: Ascultă-ți tu, sunt pe urmele noastre.

ALPINISTUL 1: Ce mai așteptăm? Nu e timp de meditație.

ALPINISTUL 2: Ne-acuză de'naltă trădare. Îți vîd în stare.

[Apare un Polițist cu pistolul în mînă.]

POLIȚISTUL: Stai! Nu mi-oc nimeni!

ALPINISTUL 2: (În șoaptă) Gata, s'a zis cu noi...

ALPINISTUL 1: Până să mă rog de tine, Cojane... Vroiai să te chem cu lăutari, să te împing de la spate...

POLIȚISTUL: Fața la zid! (Alpiniștii se execută) Măinile sus! (Îți percheziționează) Ce căutați în zona interzisă? (Din nou huruit de pietre rostogolite) Nu răspundeți, hîm?

ALPINISTUL 2: (Lui Nea Jean) Cine m'o fi pus să mă iau după aldei ca tine?!

POLIȚISTUL: Ia nu mai blămăjiți acolo. Întorceți-va! N'ați văzut doi indivizi suspecți îmbrăcați cu hanorace și bocanci de vîntoare gata să se cățere pe munte?

(Alpiniștii se uită unul la altul, neștiind ce să creadă.)

ALPINISTUL 2: (Cu gura moale) Ddd...

ALPINISTUL 1: Nu, nu.

ALPINISTUL 2: M... Nu...

ALPINISTUL 1: Pe ei îi căutam și noi. Ne-am travestit în sportivi.

POLIȚISTUL: Aveți de grijă! Cele mai neînsemnate informații pe care le aflați să le raportați imediat postului de poliție cel mai apropiat. Ați înțeles? Nimic să nu țînuiți.

ALPINISTUL 2: Cum?

ALPINISTUL 1: Am înțeles, să trăiți!

[Polițistul iese.]

ALPINISTUL 2: Ufff! Am scăpat. Prin ce emoții trecusem...

ALPINISTUL 1: Lasă-ți vicărelile. Acum e momentul. Îndeasă rucsacul. Să nu mai pierdem nici o secundă.

[Polițistul revine.]

Și s'o ștergem!

POLIȚISTUL: Unde s'o ștergeți?

[Alpiniștii înlemnesc.]

ALPINISTUL 2: După... să plecăm...

ALPINISTUL 1: După infractori. (Lui Cojan) Tontule!

POLIȚISTUL: Dar cine v'a trimis pe voi?

ALPINISTUL 2: Așa e, cine ne-a trimis pe noi! Adică pe mine...

ALPINISTUL 1: Cine ne-a trimis, cine ne-a trimis... Păi, D-

voastră|.

POLIȚISTUL: Uitasem. [Iese.]

ALPINISTUL 1: Ține-te bine. (Se leagă cu frânghii și încep cățărarea.)

MEGAFONUL: Atențiune! Atențiune! Fiți cu băgare de seamă. Persoanele, care nu prezintă garanții moral-politice și au debite materiale față de unitățile sociale, vor fi reținute pentru cercetări.

În fiecare localitate s-a constituit comisii ale organelor de anchetă. Nu trebuie să tolerăm pe nimeni. Orice abatere de la disciplina internă trebuie depistată și corectată din vreme. Apoi, în felul acesta, la cooperarea întregii comunități din Valea Fericirii...

(Alpiniștii s-au bărâcat unul pe altul până la jumătatea prăpastiei. Huruit de bolovani. Cojan este lovit, se desprinde și cade. Nea Jean alunecă și el. Rămân suspendați de frânghii.)

ALPINISTUL 1: Să nu te uiți în jos, mai ales dacă e rău. Te furcă apa, te sperii.

ALPINISTUL 2: Au, mă doare capul.

ALPINISTUL 1: Ne antrenăm, ne antrenăm. N-o să vină nimeni să ne ia de mână și să ne scoată de-aici. Puțin răbdare și tutun!

ALPINISTUL 2: E imposibil. Un joc periculos.

ALPINISTUL 1: Trebuie să vedem ce e dincolo de noi. Să rezistăm. (Se prinde din nou de stâncă.) Apucă frânghia. Nu te blândești.

ALPINISTUL 2: Nu pot. Mă forțez. Sunt sleit de puteri.

ALPINISTUL 1: Ne dezechilibram. Încearcă. Se slăbesc pitoanele.

ALPINISTUL 2: Și să mai pice iar Poliția, fleoacă, peste noi.

ALPINISTUL 1: Că doar n'om fi unși cu ghinion! De ce m'oș fi încurcat eu cu tine... I-am promis nevastăii...

ALPINISTUL 2: De-ajuns, nu-mi mai aduce aminte. Crezi că *deasupra* e mai breaz? M'am obișnuit aici printre pești. E liniște. Soarele nu pătrunde niciodată ca să te incomodeze cu razele lui. Se blănuiește că ar străluci el undeva. Și mai bătrâni îl ghicesc, și-aduc aminte de astru, cu nostalgie.

ALPINISTUL 1: Te-ai dat la fund, aia e. Cum de suportă starea de lucruri marginală în care te complaci?

ALPINISTUL 2: Pentru că așa este de când m'am născut. Orice societate își crează îobolanii ei. Neavând ce vedea, fiindcă în mușuroaiele lor e veșnic negură, cârtițele n'au nevoie de ochi. Iar, de iese la suprafață, orbesc.

ALPINISTUL 1: Ce să mai orbească dacă n'au ce!...

A, și îi e teamă de lumina zilei.

ALPINISTUL 2: Dacă oamenii n'au aripi, înseamnă că Dumnezeu l-a

plămădit ca să nu zboare. Să renunțăm, Nea Jeane. Nu putem să ne depășim condiția de târătoare pe fundul genunii.

ALPINISTUL 1: Pricep, Cojane, o teză de-a lor: respingerea schimbărilor. Dar eu am învățat la anatomie că funcția crează organul. De ce să nu persistăm? Uite: frânghiile astea, ăi ciocnelul de alpinist cu pitoanele fac parte din 'aripi'. Cu ele ne vom înălța.

ALPINISTUL 2: Nea Jeane, tu ai trăit în regiunea asta ăi înainte de a se numi astfel. Munții care ne înconjoară, crescând brusc din pământ, o stâncă neagră în fiecare punct cardinal, ăi încadrându-ne... le-ai simțit pe viu. Ca o umilință. Ei au transformat podișul, aflat la o altitudine respectabilă, într-o vale. Înălțimea, la care se ridică regiunea în trecut, a devenit josime acum prin comparație: un abis. Dar, făcând abstracție de aceste stânci-frontieră cu văzduhul...

ALPINISTUL 1: Ne umbresc munții societății cu crestele lor artificiale. Ne țin în întuneric, ăi-o să ne sfoiegim, Cojane.

ALPINISTUL 2: Dar vara ne fac răcoare, trebuie să recunoști.
(Huruit de bolovani. Vorbe neînțelese, neplanetare.
Alpiniștii se prăbușesc la pământ.)

ALPINISTUL 1: Îi vezi cum ne tratează? Cum se rostogolesc peste noi cu toată puterea lor politică? Cu cât dispreț ne scuipă în fața bolovani ăi-aruncă în noi pietrișul vorbelor grele, usturătoare...

ALPINISTUL 2: Nu-i băga în seamă: ei vorbesc, ei aud!

[Se întoarce Poliștii, urmărindu-i din spate.]

ALPINISTUL 1: Numai când oi surzi de tot la suferințele semenilor. Trebuie să transmitem ăi peste munți, să se afle cât de 'fericiți' suntem noi, cei din <Valea Fericirii>.

ALPINISTUL 2: Cum? Nu ătiași că serviciul de telecomunicații nu poate funcționa în afară din cauza stâncilor prea înalte?

ALPINISTUL 1: Desigur, desigur. Dar dacă o să montăm o antenă pe versantul vestic al iluziilor noastre?

MEGAFONUL: Atențiune! Atențiune! Doi indivizi suspecți, numiți alpiniști, încearcă să se urce pe idealurile noastre până în vârful Stâncii Negre, care stătea din secole de veghe la hotare. Opriți-i! Opriți-i!

ALPINISTUL 2: Of-of-of!

POLIȘTUL: Ha, ha, ha! Acum nu mai scapăți. La postul de control pentru interogatoriu. Marș! Veți fi condamnați de crimă... ideologică.

ALPINIȘTII: (Nedezmăticiți) Cum?... Care?... Cine?...

POLIȘTUL: Guu-raa!... La arest cu voi!

ALPINISTUL 1: Domnule, trebuie să fie o confuzie. Nu ne cunoașteți.

POLIȚISTUL: O să vă cunosc eu (îți împinge cu bastonul de cauciuc) îndată... Asasinilor! Tâlhărilor! Alpinistilor! Pușcăriă vă mîncă!

ALPINISTUL 2: Eu n'am nici o vină, zău aăa. M'a târât după el (Arată spre Nea Jean).

ALPINISTUL 1: Are dreptate. Nu-l amestecați. Eu sunt capul răutăților, instigatorul la nesupunere. Am inițiat cursul de alpinisti amatori și-am construit cele patru cabane turistice, popasuri în ascensiunea spre culmi spirituale. (Polițistului:) Sunteți mulțumit?

POLIȚISTUL: Sunt, bineînțeles. Ai mîrturisit. Adică nu, cum să fiu mulțumit când cineva încearcă să escaladeze muntele dorințelor?

Scena 2

La pușcărie. Alpinistii legați de mâini și la ochi. Polițistul în deșertare.

ALPINIȘTII: (Repetând) În țara tuturor libertăților ne împlinim nevoile. Este ceasul bucuriei noastre de a fi contemporani munților umbroși și văilor adânci. Trăim momente de profundă recunoștință și de mîrește înfrupturi în această epocă glorioasă. Valea în care ne-am născut ne e mamă, iar tată muntele înalt. Nu vrem să ieșim de-aici. Suntem fericiți.

1988 (România), 1999 (SUA)